

VL. ŠMAKOV
ŠVENTOJI TOTO KNYGA
DIDIEJI ARKANAI

VI ARKANAS

1. Tradicinis pavadinimas: *Methodus Analogiae, Libertas, Mylimasis.*

2. Žydų alfabeto raidė: ו (Vau)

3. Skaitinė reikšmė: 6.

4. Simbolinis pavaizdavimas:

Plati vandeninga upė skalauja gelsvus uolėtus krantus. Aukšti kalnai kairėje pusėje visiškai priartėjo prie jos ir vertikalūs skardžiai pakibo virš vandens. Dešiniame krante plyti lyguma, toli horizonte užsibaigianti tankiu mišku. Didelė sala upės vagą dalija į dvi atšakas. Salos iškyšulyje matyti trijų žmonių grupė. Priekyje stovi jaunuolis ir iš jo pozos galima spręsti apie jo neryžtingumą, atsiradusį ne dėl valios stygiaus, bet tarsi iš suvokimo, kad iš principo neįmanoma apsispręsti. Jaunuoliui iš dešinės stovi mergina vešliais palaidais šviesiais plaukais; ji vilki ilgą baltą tuniką, prigludusią prie kūno; šiame baltame fone gražiai išsiskiria diržas iš dviejų suvytų virvelių. Jaunuolio kairėje stovi moteris, ji beveik apsinuoginusi, nes kūną dengia tik papuošalai. Mergina su nuoširdžia šypsena ir tyliai liūdesiu akyse stengiasi nusivesti jaunuolį į savo pusę. Moteris aiškiai suvokia savo jėgą, kuri iš pradžių gali pasirodyti išdidumu ir puikybe. Ji uždėjo jaunuoliui ranką ant peties ir įdėmiai į jį žiūri; jos pozoje jaučiamas įprotis įsakinėti, o jos elgesyje su jaunuoliu pastebimas ne tiek prašymas, kiek raginimas, kuris pastebimas iš moters siekio sukelti jaunuolio sieloje atitinkamą karštą norą. Moteris taip pat kupina liūdesio, bet jis kitoks nei merginos. Šiuo atveju tai labiau ilgesys ar kartėlis, ir nors ji slepia savo skausmą, jis visgi jaučiamas. Jaunuolis vilki trumpą geltoną striukę, avi paprastus sandalus. Virš jo galvos sklando genijus, pasiengęs iššauti strėlę iš įtempto lanko. Ši strėlė turi perverti vieną iš moterų, bet kurią – to dar negalima nuspėti. Danguje ryškiai švyti saulė, bet prie jos atslenka didelis tamsus debesis. Oras ramus ir slogiai tvankus, kaip prieš didelę audrą.

1. APIE DANGIŠKĄ GAMTĄ¹, ROJŲ, KOSMINĮ KOLEKTYVINĮ ŽMOGŲ ADOMĄ KADMONĄ IR PIRMINĖS KŪRYBOS UŽBAIGIMĄ

VI Arkanas užbaigia antrą Arkanų trinarį, jis yra IV ir V Arkanų androginas ir išryškina jų bendro egzistavimo rezultata. IV Arkanas yra mokymas apie Logą, apie kūrinijos atsiradimą Visatos Dvasioje ir pirminį potencialų kosminės monadų šeimos – Visatos Žmogaus, Adomo Kadmono – gimimą. V Arkanas yra mokymas apie individualumą, kaip antrą individualios dvasios, realizuojančios savo būtį, asmenybę. VI Arkanas yra mokymas apie Dangišką Gamtą, Rojų, Pirminio Adomo Buveinę, Sukurtos Dvasios Pasaulį. Dangiška Gamta, kaip ir Dieviška Gamta, yra Grynosios Dvasios Karalystė, bet tuo pačiu jos iš esmės skiriasi viena nuo kitos, todėl VI Arkanas analogiškas III Arkanui, bet nėra jam lygus.

III Arkanas byloja apie Dievišką Gamtą, apie Dievybės gyvenimą Savyje Pačioje; Dieviška Gamta yra persmelkta Vienovės; Dangiškas Pasaulis, kaip Dieviškos Būties ir Jo Savivokos Asmenybė, yra Vienatinis ir Vienalytis; kiekviena Jo dalis persmelkia visumą ir viską savyje atspindi, todėl kiekvienas daiktas yra ir dalis, ir Visuma. Šis Pasaulis yra absoliutus uždarumas: kiekvienas siekis čia realizuojamas, kiekvienas noras egzistuoja kartu su jo patenkinimu, kiekviena trauka kupina atsako, kiekviena savybė maksimaliai išreikšta. Uždarumas yra apribojimas tik fenomenaliame pasaulyje ir todėl visada netobulas, – *absoliutus uždarumas yra panaudojamumo tobulumo pilnatvė*. Dangiškas Pasaulis prisotintas uždarumo, nes Jame nėra pačios uždarumo sąvokos; Jis yra visų Dvasios galimybių tobula realizacija Tobuloje Dvasinėje Sąmonėje, Jame egzistuoja visos priežastys ir visos pasekmės, todėl jame negali būti veiksmo; Jis absoliučiai tobulas, todėl ir absoliučiai nejudrus.

¹ Transcendentalinio pažinimo sistemoje į dvinarius: subjektas ir objektas, dvasia ir gamta, idealybė ir realybė reikėtų žvelgti kaip į priešybių vienybę ir gamtą matyti kaip regimąją, pasireiškusią dvasią, o dvasią – kaip neregimąją gamtą. Tada gamta kaip subjektas bus absoliutus produktyvumas, o gamta kaip objektas – pats produktas. Šio dvinario realizaciją sąlygoja pati gamta, iš subjekto virsdama objektu. (Vert. past.)

Kur viešpatauja Dievas, ten pusiausvyra.

Sifra Dzeniuta²

VI Arkanas byloja apie Dangišką Gamtą, apie Dievybės Gyvenimą Savo švytinčiame šešėlyje, esančiame Jos tikrosios Esybės Vienovės išorėje, apie Jos Būties įvairiapusių aspektų visumos harmoniją ir vientisumą. Dangiška Gamta kuria Savo Būtį visatos Loge, išryškinančiame Ją iš Dieviškos Dvasios pagal **kūrinijos principą**. Kūrinijos principas, atsiradamas Absoliuto Įsčiose kaip Noumenalus Žodis, paverčia save realybe, įsiskverbia į Pirminę Dievišką Materiją, suskaido ją į atskiras individualybes ir, pasitelkęs jų bendrą visumą, sukuria susiskaidymo sąmonę Pačioje Amžinoje Būtyje. Šis Realybės Savivokos modusas, kaip tikras trijose asmenybėse realizuotas noumenas, tampa priešybe Jos Savivokai Savo Esybėje, virsta antrine tariama realybe – Absoliučios Substancijos išoriniu atspindžiu. Dangiška Gamta analogiškai Dieviškai Gamtai yra Vienis, bet būtent ši vienovė, realizuodama per jas skirtingas prigimtis, susieja jas involiucionuojančia analogija.

Jeigu Dieviška Gamta Savyje Pačioje jau turi Vienovę, kaip su vientisumo kategorija neatsiejamai susijusią kategoriją, tai Dangiška Gamta, atvirkščiai, yra prisotinta kūrinijos ir tik nujaučia Savo potencialią Vienovę Ją sukūrusioje Substancijoje. *Dangiškame Pasaulyje kiekvienas daiktas yra ir dalis, ir Visuma, nes viskas persmelkia vienas kitą; Dangiškoje Gamtoje kiekviena dalis suvokia save dalimi ir egzistuoja ant vienovės ir daugingumo ribos; iš vienos pusės, ji jaučia galimybę įsitraukti į Dangiško Pasaulio Kosminę Būtį, o iš kitos pusės, ji jaučia galimybę tapti pavieniu veikėju, realizuojančiu savo individualią valią ir prisiimančiu visą atsakomybę. Kiekviena atskirybė svyruoja tarp šių dviejų priešybių, todėl mokymas apie Dangišką Gamtą pagrįstas aukščiausiu jos principu – laisvo pasirinkimo Pradu.*

Antras Arkanų trinaris yra mokymas apie Dauginą Kosminę Dvasią – visatos individualių monadų visumą, kaip visišką analogą, Trivenės Vientisos Dvasios išorinį atspindį. Pirminė Dieviška Kūryba baigiasi VI Arkanu, kuris yra paskutinis Realybės Savivokos kosmogoninių pokyčių etapas. Dangiškos Gamtos atsiradimas yra galutinė Daugingos Kosminės Būties, kaip kinetinio Dievybės Tęstinume Analogo, realizacija.

² *Sifra Dzeniuta* (chald.), *Slaptos Misterijos Knyga* yra pagrindinio Kabalos veikalo, *Zohar*, dalis.

Pirminė Substancija pradeda Savęs kontempliaciją vienu metu dviem aspektais: Savo Nesuskaidytoje Vienovėje ir antrinės substancijos (tariamai nepriklausomų realybių, sudarančių Jos Daugingą Gamtą) visumoje. Šioje dilemoje kiekvienas iš Jos save kontempliuojančių aspektų realizuoja ir sąlygoja vienas kitą; tik nuo šios akimirkos pats Jos Gamtos Vienovės ir Pirmapradiškumo jautimas iš abstrakčios dogmos virsta betarpiškai juntama realybe. Iš kitos pusės, Dieviškos Gamtos ir Dangiškos Gamtos dilema apreiškia būčiai naują principą – **Aukščiausią Analogijos Dėsnį**. Dangiška Gamta egzistuoja atskirai nuo Gynos Kosminės Dvasios Gynosios Gamtos – ji yra Pastarosios Kontempliacijos modusas, bet ne Jos Būties kategorija, nes Būtis ankstesnė už patį savybingumo per kategorijas suvokimą. Būdama *kūrinys*, Dieviška Gamta egzistuoja betarpiškame kontakte su Kūrėju; būdama pirmagimiu kūdikiu ir tuo pačiu metu Jo analogu, ji išbaigia savo Pirminę Kosminę Kūrybą. Ji yra tobula Kūrėjo išraiška (kaip jo išorinis atspindys), bet visgi ji yra Jis, Tas, Kuriam Vienam priklauso išbaigianti Būties pilnatvė. Tai suformuoja VI Arkaną doktriną: **Pasaulis yra tikrasis ir tobulas Trivienės Kuriančios Dievybės atvaizdas, ir šis Dvinaris yra aukščiausia Integralinio Absoliuto išraiška.**

Ši visata iš esmės yra Brahma, nes ji gimsta iš Jo, kvėpuoja Jame ir egzistuoja Jame. Todėl ją dievink.

Vedanta

Jis yra visata, bet visata nėra Jis!

Leon Meurin³

Dievybė yra Viską Persmelkianti Pleroma, Pasaulio Siela, kuri yra gyva sfera: Dievas Vienatinis, bet jis neegzistuoja, kaip kai kurie įsivaizduoja, atskirai nuo visatos, o visiškai joje, ją valdydamas. Jis yra visų sferų Protas ir Siela, ir Judėjimas, Jis – iš saulės išspinduliuojama ir pasauliui gyvybę teikianti Gyvybinė Šiluma.

Pitagoras

³ M-gr Leon Meurin. *La Franc-Maconnerie, Synagogue de Satan*. 1893. Psl. 49.

VI Arkano doktrina tradiciškai vaizduojama šešiakampės žvaigždės pantakliu⁴ – simboliu, vadinamu Saliamono antspaudu, Mistine Heksagrama, Saliamono Didžiojo Pantaklio išviršine puse, Makrokosmo ženklų. Šį simbolį sudaro du vienas į kitą įnerti trikampiai, iš kurių vienas yra evoliucinis (baltas, išreiškia Trivienę Dievybę), o antras involiucinis (juodas, išreiškia Jos šešėlį – pasaulį).

2. APIE ADOMO KADMONO NUOPUOLIO GALIMYBĘ IR APIE VI ARKANO HIEROGLIFĄ

Išspinduliavusi Dangišką Gamtą, Dievybė Savo Visuma nusišalina nuo kūrybos ir tolesnę visuotinės kosmogonijos raidą valdo individualių monadų visuma. VI Arkane kiekviena atskira monada atsiduria kritiškoje situacijoje: vienu savo aspektu ji dar išlaiko ryšį su Visuma ir turi neatsiejamos nuo Jos būties galimybę, atsisakydama antrinio aspekto, kuriuo ji veržiasi į savo individualumo realizaciją.

Žmogus dėl savo sielos aukštos kilmės yra aukščiau už angelus, kurių veiksmai nėra laisvi.

Kabala

VI Arkano hieroglifas vaizduoja monadą neryžtingumo akimirką. Dvi moterys – tai dvi jo sąmonės ir individualybės potencialios: mergina – tai *potenciali individualybė*, būdinga dvasios pasauliui, Dangiškai Gamtai; moteris – tai *realizuota individualybė*, būdinga fenomenaliam pasauliui. Genijus – tai monados prototipas Dieviškame Pasaulyje, jos tikroji substanciali esmė, kurios galia realizuojama tiek pati monados būtis, tiek ir jos atskiri etapai. Idėja, kad monada iš esmės yra Dieviško Pasaulio dalis, ryškia gija pereina per visas pasaulio religines filosofines sistemas. Kabiloje šis prototipas vadinamas *dangišku žmogumi*, kaip ir pas platonikus.

Monada yra Visatos Dvasios aspektas kaip atitinkama Jos Būties ir Sąmonės tonacijų visuma. *Būdama Visumos dalimi, Jos pavienė potenciali, ji dėl savo tikrosios prigimties negali turėti ne tik sąmonės, bet ir pačios idėjos apie save kaip apie asmenybę, nes ji neturi jokių priemonių atskirti save nuo Visumos arba tapti Jai*

⁴ Pantaklis (*pan...* – gr. *visa* – yra pirmoji sudurtinių žodžių dalis, rodanti jų sąsają su visuma), sudėtinė figūra, nusakanti visą sistemą ir padedanti ją suprasti bei įsiminti.

priešybe. Todėl **monada iki savo sąmonės emanavimo į savo Dangiškos Prigimties išorę yra gryna abstrakcija, neturi realios būties, neturi ir sąmonės; šiuo savo pavidalu ji tėra tik beasmenė Kosminės Dieviškos Savivokos dalelė.**

Kaip Pirminė Substancija, siekdama Savivokos realizacijos, išryškina būčiai Savo išorinį atspindį, teigdama Kūrinių Pradą, taip ir kiekviena monada virsmui į atitinkamą antrinę substanciją turi emanuoti savo sąmonę į savo tikrosios prigimties išorę. Trokšdamas save pažinti žmogus renkasi individualybės realizacijos siekį, ir šis sprendimas yra didžio Visuotinės Kosmogonijos lūžio akimirka. Žmogus praranda ryšį su Dangišku Pasauliu, jis visiškai nugrimzta į savo paties individualios būties jutimą, pradeda ryškinti vieną po kitos savo potencialias savybes ir laipsniškai tapatintis su kiekviena iš jų. Atitrūkęs nuo Realybės kontempliacijos, žmogus pradeda kurti fenomenalios gamtos iliuziją ir joje ieškoti savęs; tai yra **dvasios nuopuolis**, bet jis yra **neišvengiamas**.

Dvi VI Arkano hieroglifo moterys fenomenaliame pasaulyje projektuojasi į dvejų pradų dvinarį: mergina – tai žmogaus dvasios siekis veržtis į realybę, į esmę; moteris – tai žmogaus siekis realizuoti save išorėje, kurti iliuziją. Šiuo aspektu VI Arkano hieroglifas buvo įamžintas daugelyje įvairių mitų ir legendų (pavyzdžiui, mite apie Heraklį, ypač epizode, kur Heraklis susitinka su dviem moterimis).

3. APIE DINAMINĮ TETRAGRAMATONO CIKLĄ – JOD HE VAU HE²

Pasyvumas, gimdamas iš aktyvumo ir būdamas tik jį lydinčiu pradų, pačioje realybės realizacijos proceso eigoje yra lygiavertis veikėjas. Kiekvienas pasyvumas gali būti suvokiamas kaip būties galimybė atitinkamose tonacijose, t. y. *tebūdamas tik šešėliu, pasyvumas kartu yra ir pradas, audžiantis iš šviesos raštą, kuriantis šviesos ir šešėlių žaismą*. Antrojo *He* (tradiciškai žymima He^2) principas savo aukščiausioje raidos taške yra visa apimanti kosminė **metafizinė erdvė⁵**, kurioje realizavosi ir virto Realybe Kuriančios Dievybės Aktyvumas. Šią doktriną Kabalos tradicija išreiškia kaip mokymą apie Dievo Vardą יהוה, *Jod He Vau He*. Realybės realizacijos pagal Tetragramatoną dėsnis, remiantis analogijos principu, vienodai tinka tiek visam Kosminiam Pasireiškimui, tiek ir kiekvieno aktyvumo pasireiškimui konkrečiame He^2

⁵ Pr 1,2.

plane, kaip atitinkamoje atskiroje tonacijų visumoje. Kiekviena noumenali idėja savo genezėje yra transcendentali tiesa, išskylanti virš proto galimybių. Šią idėjos-tiesos būseną (pagal jos dvasinę prigimtį) tradicija išreiškia nuliu arba tašku, natūraliu Substancijos Pralajoje simboliu.

„Viešpatie, atvesk mane ten, kur Tu esi Niekas!“ Tai reiškia: „Atvesk mane, Viešpatie, ten, kur Tu pranoksti bet kokią sukurtą protą“. Dievas, pasak šv. Pauliaus, gyvena Šviesoje, Kuri nepasiekiamą. Tai reiškia, kad neįmanoma pažinti Dievo jokioje sukurtoje šviesoje.

Meisteris Eckhartas⁶

Idėjos pažinimas prasideda nuo jos perėjimo į kūrybinio pasireiškimą būseną, nuo vientisos triados virsmo į aukščiausią trinarį; šioje būsenoje idėja išreiškiama kaip \aleph' . Ši dinaminė idėjos būseną yra nestabili, be to, ji yra ne realybė, bet metafizinė abstrakcija, nes pats aktyvumas atsiranda ir vystosi griežtai harmoningai pagal pasyvumą. Todėl idėja pereina į \aleph'' realizacijos būseną atitinkamame He^2 plane. Šis He^2 planas yra visuotinis kosminis, t. y. *universalis tobula sąmonė*, kurioje idėja atsispindi visu savo dvasiniu grynumu bei visapusiškai ir aiškiai išryškintomis diferencialinėmis detalėmis. Tokia sąmonė būdinga tik grynai dvasiai ir yra ne kas kita, kaip trečioji jos asmenybė. Žmogaus sąmonė negali pakilti iki Dieviškos Sąmonės, todėl ji noumenalioje tiesoje objektyvizuoja daug laipsniškų involiucinių fenomenalių aspektų, atitinkančių atskiras sąmonės būsenas (atskiras He^2). Taip pagrindinis aukščiausias trinaris dirbtinai suskaidomas į daug atskirų trinarių, tarpusavyje susijusių involiuciniu laipsniškumu, ir tradiciškai yra vadinamas Dinaminio Tetragramatono ciklu – *Jod He Vau He²*. Pirminio (\aleph'') tetragramatono ciklo He^2 žmogus suvokia tiek, kiek gali aprėpti jo sąmonė; vadinasi, aukščiausiam trinaryje jis objektyvizuoja atitinkamą aspektą, kurį kaip noumeną pažįsta per atitinkamą *Jod* ir *He* dvinarį. Šis dvinaris sukuria androginų grandinę, kurios žinoma visuma, didesnė ar mažesnė, sintezuojasi atitinkamame *Vau*. Jeigu šis *Vau* sutampa su bendru *Vau* iš dvinario *Jod–He*, tai involiucinio idėjos realizavimo procesas sąmonėje baigtas, ir po to turi prasidėti atgalinė evoliucinė sintezė. Jeigu tai neįvyksta, tada suvoktą *Vau*

⁶ *Pamokslai ir apmąstymai*, psl. 143.

atitinka antras planas, žemesnė He^2 sąmonė. Šis *Vau* projektuojasi į žemesnį planą ir čia vyksta savaiminis procesas, kuris skiriasi tiek nuo dvinario narių tarpusavio santykių proceso, tiek ir nuo jų atliekamo androgino sukūrimo proceso. *Čia vyksta visiškai kitokio pobūdžio reiškinys, kurį Kabala vadina Jod gimimo iš He^2 misterija.* Šis procesas skiriasi nuo dvinario narių tarpusavio santykių, nes: pirma, He^2 ir *Vau* egzistuoja skirtinguose planuose; antra, *Vau* veikia visiškai skiriasi nuo atliekamos *Jod* veiklos, nes pats *Vau* yra nei pasyvus, nei aktyvus, nors gali būti ir vienoks, ir kitoks. Tačiau žemesnio He^2 plano atžvilgiu *Vau*, nors ir androgininės prigimties, visada yra aktyvus pagal bendrą dėsnį: **visi kokio nors plano dydžiai (nepriklausomai nuo to ar jie jame aktyvūs, ar pasyvūs) veikia visus žemesnius planus kaip aktyvūs *Jod*; ir atvirkščiai, suvokia aukštesnių planų dydžių veiksmus kaip pasyvūs He^2 .** Pakludamas šiam dėsniui, *Vau* veikia aktyviai ir dinamiškai He^2 atžvilgiu; šios veikos pasireiškimo pirmąją akimirką realizuojasi *Jod*, kuris pagal savo egzistencijos griežtos harmonijos principą iššaukia būčiai jį atitinkantį *He*; *Jod* ir *He* išreiškia savo *Vau* ir t. t. – kol noumenali idėja nusileis iki visiškos realizacijos sąmonėje.

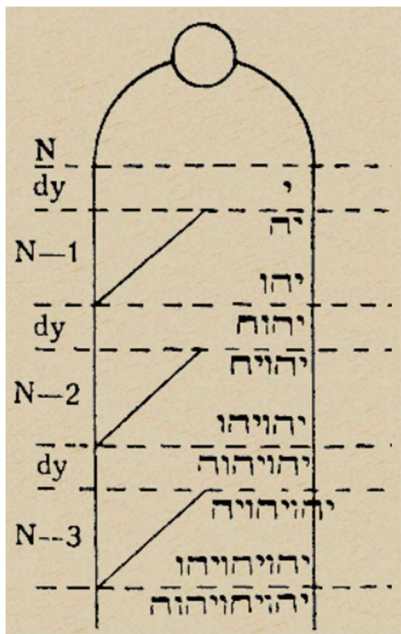
Kosmogonijoje egzistuoja keturi pradai – Dievybė (Vienovė), Materija (Dvejybė), Formos, arba Idėjos, kurios išreiškiamos skaičiais, ir Visuotinė Siela, kuri taip pat išreiškiama skaičiumi.

Timėjus Lokrskietis

Iš dinaminio tetragramatono ciklo atsiradimo galima padaryti šią išvadą: N plano dydis N1 plane suvokiamas kaip dvinaris, kuriam jis yra integralas. Šiame plane dvinaris išryškina nulinį tašką, kurį analizuodamas žmogus pažįsta patį integralą. Poliai ir nulis sudaro kreivę, pagal kurią pasireiškia androginų ciklas. N2 plane androginas susiranda He^2 , kuri suvokia jo atspindį. Šį atspindį žmogus, esantis už grandinės ribų, suvokia kaip N2 plano *Jod*. Šis *Jod* susijungia su *He*, jo antipodu, kartu jie sukuria androginą, kurį suvokia dar žemiau esantis He^2 ir t. t. Taip susidaro periodinis dinaminis ciklas *Jod He Vau Jod He Vau Jod He Vau...* Kiekvienas pirmasis *He* yra konkretaus *Jod* antipodas ir atsiranda kartu su juo pagal bendrą pasyvumo, kaip aktyvumo atsiradimo pasekmės, dėsnį. Nuo Dievybės besidriekiančio kelio nenutrūkstamumas būdingas tik involiucionuojantiems *Jod*; visi pirmieji *He* tėra įkūnyti poliškai iškreipti involiucijos etapai. Kitaip sakant, involiucionuojančių pirmųjų

He trajektorija išreiškiama zigzagine linija, kurios abscisių ašiai lygiagrečios atkarpos neegzistuoja, o kitos, prasidedančios per atitinkamą atstumą nuo ordinačių ašies, nutrūksta susikirtimo su ja taške. O involiucionuojančių *Jod* trajektorija nenutrūksta ir išreiškiama ordinačių ašimi.

Tarp antrųjų *He* linijų ir kiekvieno *Vau* išlieka diferencialiai mažas tarpas; būtent

jame vyksta *Vau* transformacijos į *Jod* procesas. Kiekvienas dvinaris yra dviejų lygių ir priešingų dydžių sistema tik atitinkamoje konkrečioje plokštumoje ir atitinkamame konkrečiame pjūvyje. Pasyvus, arba neigiamas, narys, nors ir egzistuoja kartu su plusiniu, bet yra žemiau jo, nes jis tėra tik plusinio nario veiksmų detonacija. Vienas ir tas pats plusinis narys įvairiuose pasaulio pjūviuose ir aspektuose, kuriuose pasireiškia, sukuria skirtingus *He*. Kiekvienas *Jod* yra ankstesnis už savo *He*, nes jis yra gimęs tiesiogiai iš *Vau* pasiekus jam planą He^2 . ***He* neturi natūralaus tęstinumo analogijų linijoje, o visi *Jod* tėra tik vieno ir to paties**

spindulio pjūviai skirtinguose planuose.

4. PIRMINIS AUKŠČIAUSIAS ANALOGIJOS DĒSNIS

Hermio Trismegisto Smaragdinė Lentelė

Analogijos dėsnis – tai pirmapradis pasaulio dėsnis, tai aukščiausia tiesa, iki kurios gali pakilti žmogaus dvasia, tai aukščiausia sintezė, galutinė proto riba. Kai Visatos Dvasia panorą save realizuoti, Jos pirmoji Kūrybinė Valia pasireiškė Analogijos Dėsniumi; jis tapo viso pasaulio kūrimo pagrindu ir kelrode gija; jis tapo pagrindiniu visatos gyvenimo ritmu.

Analogija yra vienintelis galimas tarpininkas tarp regimo ir neregimo, tarp baigtinio ir begalinio.

Elifas Levis

Analogijos dėsnis – tai grynios dvasios dėsnis, todėl dėl savo prigimties jis yra visur esantis ir visa apimantis. Kai žmogus pradeda studijuoti ezoterinius mokslus, pirmiausia jam tenka suvokti Analogijos Dėsnį; pasiekęs pažinimo aukštumas, pašventęs visą gyvenimą savo nelengvam keliui ieškoti Amžinybės ir žemiškų dienų pabaigoje siekdamas išreikšti visas įgytas žinias vieninga sinteze, Aukščiausio Mokslo adeptas neranda kitų žodžių, neranda Tiesos aukštesnės išraiškos už Analogijos Dėsnį. Jo gylis toks neišmatuojamas, kaip ir neišmatuojamos pačios grynios dvasios galimybės, ir smalsi kiekvieno tiesos ieškotojo akis gali iš tikrųjų visą amžinybę skverbtis į šio bedugnio šulinio gelmes.

Analogija yra paskutinis mokslo žodis ir pirmas religijos žodis.

Elifas Levis

Visa mokslo vertė yra ta, kad jis suteikia mums galimybę žinomam dalykui pritaikyti žinias, kurias įgijome pažindami kitus panašius dalykus. Vadinasi, galime turėti naudos iš savo stebėjimų tik tiek, kiek galime atrasti ir surinkti panašumų.

Stenlis Dževonsas

Fechnerio metodas, kuriuo jis naudojasi visatos sudvasinimui, yra analogija... Benas apibūdina genialumą, kaip sugebėjimą išvelgti analogijas. Analogijų kiekis, kurį galėjo regėti Fechneris, stulbino, bet jis tuo pačiu metu akcentavo būtinybę, darant analogijas, matyti skirtumus. „Skirtumų nepaisymas, – kalbėjo jis, – tai dažniausia klaida mąstant apie analogijas.“

Prof. V. Džemsas

Didysis Dieviškas Pasiuntinys, pažinimo Pradininkas laiko aušroje, Baltosios Rasės Mokytojas ir Vedlys, Hermis Trismegistas šiuo Dėsniumi pagrindė savo Karališko Pažinimo sintezę, žmonijai žinomą kaip *Hermio Smaragdinė Lentelė*. Ugniniais ženklais tebedega jos amžini žodžiai ir per amžius nušviečia žmonėms kelią į Dieviškos Išminties Neapsakomos Šviesos siekimą.

„Teisinga, tikrai be melo ir iš tiesų be abejonių: tai, kas apačioje ir išorėje, panašu (analogiška, o ne lygu) į tai, kas viršuje ir gilumoje, o tai kas viršuje ir gilumoje, panašu į tai, kas apačioje ir išorėje, kad lengviau būtų įgyvendinami

vienio stebuklai. Ir panašiai kaip Vienatinis išspinduliavo iš Savęs visa ką prisitaikydamas, taip pasaulyje visi daiktai atsirado iš vienos inertinės aplinkos ją pritaikant. Jo tėvas – Saulė, Mėnulis – jo motina, savo įsčiose jį išnešiojo Vėjas, o Žemė išmaitino jį ir davė kūną. Visa ko, ką čia matai, tėvas yra Didis Veikėjas, Jėgos Tarpininkas, jo galia didi ir visapusiška, kai jo jėga persismelkdama užpildo žemę. Sugebėk atskirti vidinį nuo išorinio, subtilų nuo grubaus, su apdairiu ramumu, atsargiu išmanymu, drąsa žinoti. Ši didi jėga kyla nuo žemės į dangų, iš ten vėl grįžta į žemę, apreikšk savyje aukščių ir žemumų galią. Taip perimsi pergalės prieš visą visatą šlovę, todėl tamsa ir migla paliks tave. Tai yra galios jėgos tvirtumo esmė, ji triumfuoja virš visa ko aukščiausio, valdančio, subtilaus, iki šiol nenugalėto ir tuo pačiu metu persmelkia viską, kas kieta ir tvirta. Taip sukurtas pasaulis. Iš to galima semti nuostabias paslaptis ir didžias jėgas, nes ir šis metodas čia glūdi. Štai kodėl vadinuosi Hermiu Trismegistu, įvaldžiusiu tris Visatos Filosofijos dalis. Tikra tai, išbaigta ir tobula, kad aš bylojau apie Šviesos Darbą⁷.“

Visatos vienovė ir vientisumas kaip Pirminio Šaltinio – realizuoto Kosminio Prototipo – Vienovės pasekmė

Analogijos Dėsnis – tai vienovės dėsnis. Visi kiti dėsniai aiškina diferencijuotų Visumos dalių savybes ir sąsajas. Šis dėsnis susieja juos visus į vientisą visuotinę sistemą – Vienatinės Dievybės atspindį. Šis Dėsnis byloja, kad **nepaisadamas Pasireiškimo išorinių formų ir pavienių atskirybių savybių begalinės įvairovės bei išraiškingumo, jų esmėje ir toliau išlieka atitinkamas permanentiškumas, skirtingomis sąlygomis leidžiantis save skirtingai jausti ir skirtingai pasireiškiantis į išorę.** Viskas pasaulyje vienaip ar kitaip tarpusavyje susiję; *né vienas veiksmas neišlieka izoliuotas kokiame nors viename apribotame plane; jis visur persiduoda ir matomai realizuoja iki tol buvusias užslėptas atskiras visatos atskirybių tarpusavio sąsajas.* Analogijos Dėsnis byloja apie šio reiškinio esmę

⁷ Hermio Smaragdinę Lentelę Europos mistikai tyrinėjo dažniausiai alcheminiu aspektu. Viduramžių alchemikai analizavo ją visais įmanomais metodais, tikėdami, kad ji yra neišsemiamas raktas *Didžiajam Darymui*. Savo bibliotekoje turiu vieną tokią tipišką knygą: *Der Hermetische Triumph oder der siegende Philosophische Stein. Folliger und ferstandlicher eingerichtet als einer jemals biszher gewesen.* Leipzig ir Gorlitas. 1707.

ir pagrindą, aiškina ne šių sąsajų pažinimą ar pasireiškimą, bet atskleidžia jų tikrąją esmę, jų reikšmę ir pagrindus, kurių aspektu jis pats yra pasekmė. Dvinario, trinario, keturnario ir visi kiti panašūs dėsniai byloja apie fenomenų (kaip noumenų atributų) gyvenimo, transformacijos ir dinaminių tarpusavio santykių eigos pažinų procesą. Analogijos Dėsnis traktuoja pažinaus reiškinių pirminę esmę – bet kokių tarpusavio santykių, bet kokios priežasčių ir pasekmių eigos tikrąją ir absoliučią esmę.

Chaldėjai, žemės daiktus prilygindami dangiškiems daiktams ir dangų žemutiniam pasauliui, šioje visatos daiktų, išskaidytų pagal jų padėtį, bet ne pagal pačią jų esmę, tarpusavio simpatijoje regėjo harmoniją, kuri juos jungia panašiai kaip muzikos akordas.

Filonas Aleksandrietis

Analogijos Dėsnį patogiausia įsivaizduoti kaip dėsnį apie kiekvienos priežastinės, nuosekios, laikinės, erdvinės arba spekuliatyvinės dinaminės faktorių (tiek noumenų, tiek ir fenomenų) grandinės vidinio pagrindo permanentiškumą. Šis dalinis Analogijos Dėsnio aspektas formuluojamas taip: **Kiekviena faktorių grandinė, tiek laikinė, tiek ir erdvinė, visada yra dinaminė fenomenų grandinė, kilusi iš vieno ir to paties noumeno. Kiekvienas fenomenas, kaip išorinis noumenalus pasireiškimas, yra to plano, kuriame jis pažįstamas, savybių, rūšies ir tonacijų pasekmė. Todėl kiekvienoje involiucinėje grandinėje kiekvienas naujas fenomenas yra dalinis ankstesniojo pjūvis.** Kai kuriais daliniais atvejais ši žemesniojo priklausomybė nuo aukštesniojo gali egzistuoti užslėptu pavidalu, t. y. ji negali būti suprasta betarpiškai, bet pasitelkus daugiau ar mažiau sudėtingas tarpines konstrukcijas, kartais įvedus tarpininkaujančius faktorius, ji visada gali būti nustatyta. Yra žinoma, kad *kiekvieno bet kuriame plane atliekamo judėjimo priežastis ir šaltinis yra aukštesnio plano veikėjas*. Taip pat yra žinoma kaip pasekmė (iš vienos pusės – detonacijos principo, iš kitos – kiekvienos jėgos, kaip ir kiekvieno veiksmo, siekis maksimaliai išnaudoti savo dinamiškumą), kad **kiekvienas bet kokiam plane veiksmą sukeliantis impulsas tuo pačiu metu sukelia jo atgarsį visame kame, kas tik gali unisonu su juo vibruoti.**

Jeigu turėtume galimybę pamatyti ir atsekti menkiausią kiekvieno pasipiktinimo poveikį, tai kiekviena egzistuojančios materijos dalelė galėtų papasakoti apie tai, kas atsitiko.

Pagrindinė šios filosofijos (Leibnico) mintis pagrįsta įsitikinimu, kad pasaulyje nėra nieko, kas būtų negyva; todėl nieko nuostabaus, kad požiūris į visatą, kaip į visuotinai gyvą ir gyvybingą objektą, persmelkia visą sistemą.

Kunas Fišeris

Štai kodėl, nagrinėjant net vieną kurį nors atskirą planą, vieną visatos pjūvį, visada galima įsitikinti, kad visa jame veikiančių faktorių (iš pirmo žvilgsnio savarankiškų ir nepriklausomų) gausa iš tikrųjų tarpusavyje susieta pačiu griežčiausiu ir konkrečiausiu būdu. Kiekvieno impulso sklidimą galime pavaizduoti izochronėmis⁸, kurias apsprendžia impulsą skleidžiančio veikėjo išorėje esančių faktorių (kuriuose šis veiksmas pasireiškia su vienodu intensyvumu) padėtis. Dėsniai, valdantys bangų iš vibruojančio centro perdavimą ir sklaidą, vadinami bendru *harmoningų derinių* dėsnių vardu, nes pačiame žodyje *harmonija* glūdi tiek ryšys tarp objekto ir subjekto, tiek ir jo priešastis. Nagrinėdami tokių koncentrinė bangų sklidimą, visada matysime, kad kuo arčiau centro bus išsidėstę faktoriai, tuo jo veikimas bus intensyvesnis ir geresnės kokybės. Kuo mažesnis perdavimo instancijų skaičius, kuo mačiau kūnų tarpininkauja, tuo arčiau pasyvus objektas yra prie aktyvaus objekto. **Todėl agento vibracijų svarumas ir dažnis tiesiogiai priklauso nuo artumo prie centro, nes kuo labiau agentas nutolsta nuo centro, tuo silpnesnis jo vibracijų prioritetas kitiems tokiems pat agentams, kilusiems iš kitų centrų.** Visiškai akivaizdu, kad jokia vibracija negali sklisti absoliučiu grynumu, nes kiekvienas faktorius įneša savo pėdsaką į bendrą poveikį, ir tik sumanus agento artėjimas prie centro gali padidinti jo vibracijų intensyvumą ir svarumą. Toldami nuo centro izochronių kreivėmis, pamatysime, kad pagrindinio poveikio intensyvumas ir dažnumas nuolat silpnės, prie jo sumuosius vis kiti nauji virpesiai, sugeriantys jį iki visiško išnykimo.

Poveikio iš aktyvaus centro sklidimą labai gerai iliustruoja politinių mokymų pavyzdys. Kiekviena pirmą kartą skelbiama politinė ar socialinė doktrina ne tik gyvena savo nuosavą gyvenimą po atitinkamo egregoro susiformavimo, bet ir sukuria savo

⁸ Izochronė (gr. *isos* – lygus, vienodas, panašus, *chronos* – laikas), *mat.* kreivė, kuria juda materialus taškas taip, kad nueitų kelio tarpų per lygius laiko tarpus projekcijos į vertikalią tiesę yra lygios, pvz., cikloidė yra izochronė. Kitaip sakant, izochroniškas procesas yra trunkantis tiek pat laiko. (vert.)

atgarsius per daugybę naujai atsirandančių sektų bei atskirų mokymų, į kuriuos ji įeina kaip nepriklausoma dalis. Visi šie mokymai, kaip siekiantys palengvinti gyvulinį žmogaus gyvenimą bandomis, natūraliai grupuojasi tik viename plane, todėl čia mes matome horizontalaus vibracijų sklidimo atvejį. Iš kitos pusės, kiekvienas dalinis mokymas arba sekta egzistuoja pagrindinio impulso išorėje, todėl jų išorinis vaizdas visiškai skiriasi nuo pagrindinio mokymo, nes juos papildo daugybė kitų minčių ir tendencijų. *Nagrinėdami tokių sektų ir mokymų visumą galime lengvai atsekti, kaip viena ir ta pati idėja, patekdama į skirtingą dirvą ir skirtingas sąlygas, pavirsta daline, kitaip sakant, kaip vienas ir tas pats dinaminis noumenas realizuoja skirtingus fenomenus, keičiantis aplinkos sąlygoms, t. y. mes gauname galimybę suvokti Analogijos Dėsnį jo aspektuose – harmoningų derinių dėsnų pavidalu.*

**Apie aukščiausius Noumenalios Substancijos realizacijos dėsnius, apie
Kūrybą, kaip Jos aspektų emanaciją, apie fenomenalios gamtos atsiradimą,
apie noumenus bei fenomenus ir apie visatos planus**

Kamparas nenustoja skleisti aromato, kad ir kur būtų padėtas. Visą daiktinį pasaulį galima pažinti per jo vientisumą. Panašiai kaip aukso gabalėlyje jau egzistuoja juvelyro pagaminama apyrankė, taip iš anksto egzistuoja kiekvieno objekto ir subjekto forma.

Yogavasishtha

Būtų klaidinga manyti, kad analogija yra tapatumas. *Pasaulyje iš principo niekur nėra tapatumo, kaip nėra ir absoliutaus pasikartojimo*, nes kiekvienas pasikartojimas yra kuriančios jėgos apribojimo pasekmė ir rodiklis, o apriboto pasaulio kūrimas, kaip sakė Džordanas Brunas, nevertas Kūrėjo. Priešingai – viskas juda yra valdoma pagal Analogijos Dėsnį. **Šis dėsnis vienu metu yra tiek vienovės, tiek ir daugio dėsnis; Vienovė išplitusi visur, bet Jos diferenciacijos be galo įvairios, todėl pasaulis vientisas ir daugiingas vienu ir tuo pačiu metu.**

Visa, kas yra pasireiškę, turėjo pradžią, gimimą, ir gimė ne iš savęs paties, bet iš kito. Sukurtasis daiktų daugis, tiksliau, kiekvienas pasireiškęs daiktas, skirtingas ir neturintis sau tapačių, gimė iš kito daikto; todėl yra Kažkas, Kas juos daro ir Kas Pats Savaimingas ir

egzistuoja nesukurtas, už kūrimo ribos. Aš sakau, kad viskas, kas pagimdyta, gimė iš kito ir joks sukurtas daiktas negali būti už kūrimo ribos, o tik Nesukurtasis. Jis yra Aukščiausia Jėga, Vienatinis ir Vienintelis tikrai Išmintingas visuose daiktuose, todėl kad Jis nuo nieko nepriklauso. Nuo Jo priklauso sukurtų daiktų daugingumas, dydis ir skirtumai, Kūrybos Tęstinumas ir jos galia. Todėl kūriniai regimi, Jis – neregimas.

Hermis Trismegistas

Kūryba yra aktas, kurio metu Substancija išryškina Savo atributus, paversdama Savo Visuminę Vientisą Sąmonę Išvestine Sąmone, esančia atskirų sąmonių (būdingų kiekvienam atskiram atributui – Substancijos aspektui) visuma. **Atskiras atributas gimsta tą akimirką, kai Substancija pradeda suvokti Pati Save sąmonėje, būdingoje konkrečiam aspektui; vadinasi, atributo sąmonė yra Substancijos Savivokos modusas.** Substancijos Savivoka apsprendžia jai būdingą aplinką; visų modusų visuma, t. y. **Visuminė Realizuota Substancijos Savivoka apsprendžia bendrą visuminę aplinką kaip antrinę Realybę, būdingą Substancijai kaip realizuotam Prototipui. Ši aplinka, Telesma⁹, yra Antrinis Kūrybinis Pradas ir automatiškai dalyvauja kiekviename konkrečiame kūrybos akte su Substancialiu Pradu; būtent šis automatizmas (substancialumo nebuvimas) apibrėžia Telesmos Prado antraeiliskumą.**

Ir panašiai kaip Vienatinis išspinduliavo iš Savęs visa ką prisitaikydamas, taip pasaulyje atsirado visi daiktai iš vienos inertinės aplinkos ją pritaikant.

Hermio Smaragdinė Lentelė

Apibendrindami galime naujai apibrėžti noumeno ir fenomeno – pagrindinių fenomenalios gamtos faktorių – sąvokas.

Kiekvienas visatos fenomenas randasi ir realizuojasi iš būties todėl, kad atitinkamą pirminę akimirką jis buvo susiliejęs į vieną visumą su dinaminio noumenu, savo judėjimu sukūrusiu dinaminę fenomenų grandinę. Kitaip sakant, kiekvienas fenomenas yra ne kas kita, kaip noumeno aspektas, įkūnytas aplinkoje.

⁹ Telesma (arab. *tilasm* – magiškas paveikslas), energija, kuri sutraukiama į telesminį objektą ir jį aktyvizuoja. Naudojama talismanų kūrimui. (vert.)

Noumenas – tai to santykinio pasaulio, kuriame egzistuoja jos atributai, arba fenomenai, atžvilgiu suvokiama substancija.

Kiekviena individualybė yra veiksmingas ir aktyvus noumenas, kuris nuolat daro poveikį kliuviniams, t. y. pasyvumams; akimirksniu su jais susitapatindamas, jis įkūnija šiuose pasyvumuose savo atvaizdą ir keliauja toliau. Kiekvienas toks noumeno paliktas atvaizdas noumeni atsitraukus taip pat atitolsta nuo jį pagimdžiusio pasyvumo, nes jis su pastaruoju jau neturi nieko bendra ir pereina į visuotinį gamtos energijų balansą, tapdamas jos faktoriumi. Tai atveda mus prie *susiliejinimo ir susitapatinimo dėsnio*: **kai kokias nors aukštesnė aktyvi dinaminė jėga prisiliečia prie konkretaus savo laisvo ir nepriklausomo judėjimo bei vystymosi kliuvinio, t. y. pasyvumo, pastarasis orientuoja aukštesniame aktyvume tam tikrą konkretų aspektą, kuris yra pasyvaus kliuvinio aktyvus atvaizdas ir vienu metu yra ir fenomenaliai pavaldus noumenaliai jėgai, ir turi savo nuosavą nepriklausomą egzistavimą.**

Tarp įvairių visatos faktorių besimezgantys tarpusavio santykiai galimi išimtinai tik dėl jų giminingumo, kuris yra ne kas kita, kaip jų priklausymo vienai ir tai pačiai realizuoto Kosminio Prototipo galimybių sistemai pasekmė. Kiekviena atskira savybė – konkretus faktoriaus aspektas – gali suimti į save tik tai, kas jai harmoninga, kas sudaro jos prigimtį, bet ir tokiu atveju šis aspektas tampa kiekvienos iš išorės įsiliejančios įtakos nukreipiančia pagrindine vaga. Dviejų faktorių bendravimas kokiu nors jiems abiem būdingu aspektu gali būti išsamus tik tuo atveju, kai šie aspektai išreikšti vienodai intensyviai bei atvirai ir skiriasi tik individualiu atspalviu. Paprastu atveju, kai du faktoriai turi tik vieną ir tuo pačiu – bendrą savybę, mes turime padaryti išvadą, kad jie abu turi vienodą sintezės laipsnį. Ši sintezė gali būti išreikšta dėsniu: **du fenomenai gali užmegzti tiesioginius tarpusavio santykius tik tada, kai jie abu egzistuoja viename ir tame pačiame plane.** Jeigu faktoriai harmoningi, t. y. turi bendrų savybių, bet tuo pačiu metu yra skirtinguose planuose, t. y. skiriasi savo sintezės laipsniu, tai tiesioginių tarpusavio santykių jie negali užmegzti. Tačiau jeigu šių abiejų faktorių išorėje egzistuoja aktyvi valia, siekianti sukelti jų tarpusavio ryšį, tai ši valia iššaukia būčiai trečią tarpinį faktorių, egzistuojantį aukštesniojo analogijų ašyje žemesniojo plane. Šį aktą tradicija vadina uždaviniu *apie tris kūnus*. **Kai du skirtingų planų faktoriai išorinės valios yra skatinami užmegzti tarpusavio ryšį, žemesnysis įlieja jėgą į savo plane egzistuojančio aukštesniojo faktoriaus**

galimybių sistemos pjūvį, pasireiškiantį kaip aukštesniojo analogas žemesniojo plane, ir **sutankina jį, imdamas jėgą iš išorinės valios. Pirmasis šio akto aktyvumą parodo žemesnysis, o po to abu faktoriai tampa kanalais, kuriais jėga arba išorinė valia liejasi į tą aukštesniojo faktoriaus galimybių sistemos pjūvį ir šiuo veiksmu perveda jį iš galimybių pasaulio į realybių pasaulį. Taip sukuriamas trečias, tarpinis kūnas, egzistuojantis ant zigzago, kurio šonus apsprendžia dviejų, skirtinguose planuose egzistuojančių, faktorių padėtys, viršūnės¹⁰.**

Kiekvienas faktorius savo galimomis pasekmėmis pagal analogijos linijas orientuoja visuotinėje metafizinėje erdvėje atitinkamą atskirą pasaulį, kurio atžvilgiu šis faktorius yra absoliutas ir į kurį iš išorės niekas negali prasiskverbti, nes šis pasaulis turi ryšį su visuotiniu pasauliu tik per tą faktorių, vadinasi, kiekviena šiame santykiname pasaulyje egzistuojanti sąmonė kiekvieną iš išorės ateinantį veiksma suvoks kaip naują, tik dabar pirmą kartą pasireiškiantį, pradinio jo atžvilgiu faktoriaus aspekto realų atspindį. Kiekvieną atskirai nagrinėjamą fenomeną noumeno atžvilgiu apsprendžia tas planas, kuriame jis veikia. Noumenas, egzistuojantis ne šiame plane, gali būti sutapatintas su Absoliutu, nes šiame plane Absoliutas pažįstamas ir jokių kitu būdu negali būti pažintas iš principo kitaip, kaip tik per noumeną, kuris yra vienintelis prieinamas Absoliuto pjūvis. Turėdami noumeno ir jo fenomeno sistemą, lygindami juos vieną su kitu, įgyjame galimybę nustatyti kompleksą individualiai šiam fenomenai priklausančių suvaržymų, kuriuos apsprendžia atitinkamų taškų geometrinio išsidėstymo vieta, t. y. šio fenomeno planas. Iš to galime daryti išvadą, kad pasaulyje tiek planų, kiek jame fenomenų, nes kiekvienoje vientisoje sistemoje galima išvesti begalinį kiekį laisvų pjūvių. Žmogus, esantis atitinkamoje savo išsivystymo stadijoje, a posteriori (remdamasis patirtimi) pažįsta tik ribotą tokių pjūvių kiekį; kita jų dalis gali būti pažinta a priori (nepriklausomai nuo patyrimų), o dar kita dalis šioje jo sąmonės būsenoje gali likti iš viso nepažinta. Apsiribodamas tokiu planų apibūdinimu, žmogus neišvengiamai prieitų chaosą, nes nepajėgtų atlikti jokių apibendrinimų, kadangi visi faktoriai jam atrodytų nepriklausantys vienas nuo kito. Todėl jis natūraliai turi pradėti juos klasifikuoti, tačiau tuo pačiu metu nepamiršti, kad ši klasifikacija yra sąlyginė. Taip žmogus pasiekia atskirų reiškinių ištiso komplekso analizę: jis pasirenka

¹⁰ Akivaizdu, kad dėsnis galioja ir tuo atveju, kai aukštesnysis faktorius yra noumenas. Skirtumas tik toks, kad išorinės valios vaidmenį atlieka paties noumeno valia.

būdingiausias jų savybes, sąmoningai nematydamas kitų, ir apjungdamas jas į atitinkamą įvairialypę šeimą suteikia jai sąlyginį devizą, išreiškiantį pagrindines visiems šios grupės nariams būdingas savybes. Nepasitenkindamas vien tuo, žmogus pereina prie dar aukštesnės sintezės, prie dar bendresnių devizų, ir taip laipsniškai siekia visa ko Viename sintezės.

Vienodumo dėsnis reikalauja, kad pastebėdami daiktų panašumus ir atitikmenis išsiaiškintume, kokiai rūšiai jie priskirtini, po to rūšis apjungtume į grupes, grupes – į šeimas, kurioms pritaikytume aukščiausią transcendentinę sąvoką.

A. Šopenhaueris

Adeptas nuo profano tuo ir skiriasi, kad pirmasis visada paveldi iš prieš jį buvusių kartų tokią evoliucinę-sintetinę sistemą, o antrasis dėl nemokšiškumo dažnai neturi galimybės apjungti atskirų jo suvokiamų grupių devizų. Labiausiai diferencijuotų atskirųjų sugrupavimas patiria didžiulę sintetinės sistemos autoriaus individualybės įtaką. Kuo aukštesnis grupės devizas, tuo ši individualybės įtaka mažesnė ir atitinkamame aukštyje ji visiškai dingsta, o pačios aukščiausios evoliucinės-sintetinės sistemos eilės tampa absoliučiomis bet kuriam žmogui.

Kiekvienas planas yra atitinkamai sąlyginis (apskritai), bet absoliutus (žmogaus sąmonei) kosmoso pjūvis, kuris kiekvieną su juo susiliečiantį noumeną sužadina išskirti fenomeną, t. y. atitinkamą noumeno koordinuotą pjūvį, nuspalvintą individualiai šiam pjūviui būdingomis savybėmis.

Dinaminis noumenas, aktyvumo metu išskirdamas iš savęs involiucinę fenomenų eilę, *pats išlieka nepakitęs, nes jis nepraranda nieko, ir visas šis procesas tėra tik laipsniškas jo atspindžių įsikūnijimas įvairiose koordinacijų plokštumose.* Atlikęs savo funkciją, noumenas vėl pakyla aukštyn ir ištirpdamas noumenaliame pasaulyje visiems laikams pasitraukia iš žmogaus suvokimo ribų.

Noumenali jėga nuo fenomenalios skiriasi tuo, kad tuo metu, kai viena yra baigtinė absoliučiai, kita – baigtinė sąlyginai. Kiekviena jėga gali būti išmatuota ir apibrėžiama atitinkamu ekvivalentiniu jai darbo kiekiu. Esamu laiku tokia jėga gali būti arba ištiesai stacionari, arba stacionari tik iš dalies, o iš dalies dinaminė, bet visgi sekundinio darbo atlikimas per jos veiksmo pratęsimą negali pranokti atitinkamo nustatyto kiekio. Noumenali jėga, priešingai, iš principo negali būti apribota jokių laiku,

jos veiksmas gali trukti begalybę ir tik nuo mūsų priklauso per laiko vienetą atliekamo darbo kiekis. **Noumenali jėga – žmogaus dvasios kibirkštis – yra begalinės energijos atsargos (apskritai), bet į išorę per laiko vienetą gali būti išspinduliuota tik baigtinė jos dalis, kurios dydis priklauso nuo konkretaus žmogaus išsivystymo lygio.**

Didysis visatos kompleksas yra grandiozinė begalinio daugio tarpusavio įtakų, traukų ir įtampų visuma. *Faktorių savybės, charakteriai ir patys daliniai dėsniai yra tiesioginės šių tarpusavio santykių, kuriuos užmezga kiekvienas iš jų su kitais, esančiais už jo ribų, pasekmės.* Iš tikrųjų kiekvienas atskiras faktorius, kurį mūsų sąmonė gali priimti egzistuojantį *a priori* kaip daiktą savaime, išspinduliuoja į išorę tik tas savybes, kurias iššaukia kitų su juo sąveikaujančių faktorių įtaka. Daiktas savyje yra absurdas, jeigu jį suvoksime kaip „daiktą“. *Jeigu būtų sunaikinti visi išorėje egzistuojantys ir galimi pažinti atributai, substancija nustotų būti iš principo pasiekiamą pažinimui, ji išeliminuoję galimybę mūsų sąmonei suteikti jai kokius nors modusus ir vieninteliu jos apibrėžimu galėtų būtų indišką „ne tai“, kuris yra klasikinis Dievybės apibūdinimas pralajos metu.* Taip logiškai suformavome daikto savyje sąvoką, atitinkančią pralają. Tai leidžia apibūdinti kiekvieną atskirą visatos fenomeną kaip geometrinę taškų vietą, esančią ant linijų, atsirandančių dėl visų kitų šio fenomeno išorėje egzistuojančių ir jį veikiančių faktorių įtakų. Kiekviena žmogaus analizė, kiekvienas mąstymas visada remiasi „sąmoningo nežinojimo“ metodu. Visas pažinimo kelias grįstas tuo, kad *žmogus įsiterpia į priežasčių ir pasekmių tėkmę, tiek laike, tiek ir erdvėje ir analizuoja jas tais sąlyginiais pjūviais ir aspektais, kurie jam patogūs konkrečiu momentu ir kurie išsamiausiai bei ryškiausiai nušviečia atskiras būdingiausias konkrečios problemos tonacijas.* Po to žmogus pereina prie šios problemos visumos išryškinimo savo sąmonėje, pradėdamas nuo abstrakčios sintezės ir baigdamas konkrečiomis diferencialinėmis atskirybėmis. Taip šiuo atveju visą tokią sudėtingą ir grandiozinę visatos faktorių tarpusavio santykių masę galime susiaurinti iki dviejų pagrindinių rūšių, kurios ir sintezuoja visas galimas *a priori* atskirybes. Iš ankstesnio teksto jau žinome, kad jeigu du faktoriai tarpusavyje kuo nors susiję, tai šis ryšys kyla iš analogijos dėsnio arba harmonijos dėsnio. Kitaip sakant, *dviejų tokių faktorių sistemoje galimi du atvejai: arba vienas iš jų kyla iš antro ir yra jo atspindys žemesniame visatos plane, arba jis priklauso tam pačiam planui ir jų tarpusavio trauka kyla dėl jau egzistuojančios sintezės kuriame nors aukštesniame*

plane. Tikrovėje abi šių tarpusavio santykių rūšys dažnai persipina, bet savo sąmonėje visada galime jas išskirti į šiuos du apriorinius tipus. Praradę tęstinumą planuose, visi atskiri fenomenai pradeda sintezuotis į vis bendresnius devizus, kurie galiausiai susilieja su visuotiniais, sukūrusiais šiuos fenomenus, bet permanentiniais savo esme noumenais.

Pirmasis priartėjimas prie Analogijos Dėsni. Apie ryšius tarp vieno ir to paties noumeno sukurtų fenomenų

Kiekvienas daiktas pasaulyje yra didelis sudėtingumas. Kiekvienas sudėtingumas – tai apibrėžta tarpusavio santykių ir įtakų sistema, pervesta iš galimybių pasaulio į realybės pasaulį atsiradus realiems faktoriams jėgų linijų ir įtakos linijų susikirtimo taškuose. Apibendrintai galime suformuluoti šiais žodžiais: *kiekvienoje sistemoje egzistuoja du elementai: narių sudėtis ir jų tarpusavio išsidėstymo bei įtakų sistema*. Analogijos dėsnį pirmuoju priartėjimu žmogaus sąmonė suvokia taip: **jeigu du faktorius išspinduliuoja vienas ir tas pats noumenas, tai šių faktorių atskirų narių tarpusavio santykių sistema abiem atvejais išlieka tapati, arba (apibendrintai) panaši, nes visada galima atlikti trečią tarpinį pjūvį, į kurį krentančios šių dviejų sistemų projekcijos sutaps. Dviejų plokštumų lygiagretumo atveju gauname šių sistemų lygybę. Atskiri nariai abiejuose pjūviuose skiriasi, bet kiekvienas iš jų žemesniajame pjūvyje analogiškas aukštesniajam, t. y. tarp šių dviejų narių veikia tas pats analogijos dėsnis, bet jau konkretesne forma, nes jis taikomas siauresniam pažinimo turiniui. Tokiu būdu pereiname jau prie pagrindinių sistemų atskirų elementų analogijų, o po to prie žemesnės eilės elementų ir taip iki begalybės.**

Laikas ir erdvė yra vienos prigimties dydžiai, t. y. vienos ir tos pačios eilės dydžiai. Jie abu vienodai sąlyginiai ir vienodai egzistuoja, kaip ir vienodai neegzistuoja. Kai kalbame apie įvairių ir skirtingų visatos sistemų sintezę, tuo pačiu pereiname nuo trimačio visatos suvokimo prie keturmačio, nes įvedame naują elementą, pirmą tęstinumą, o būtent – **gylį**¹¹, t. y. planų eiliškumą. Kitaip sakant,

¹¹ "... kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje, galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis". Ef 3, 17-18.

*kiekviename sintetiniame mąstyme neišvengiamai traktuojame apie keturmatę erdvę. Šiame Arkane nagrinėtą Analogijos dėsnį taikėme būtent ketvirtam matmeniui; pirmų trijų matmenų erdvėse Analogijos dėsnis pasireiškia harmoningų derinių dėsniais, o pačiu primityviausiu savo aspektu, kai savo stebėjimus siaurai apribojame vien tik fiziniu pasauliu, – perspektyvos ir geometrinio panašumo dėsniais. Tęstinumo laike ir tęstinumo erdvėje lygiateisiškumas tampa akivaizdus, jeigu šiems tęstinumams taikome Pirminį Analogijos dėsnį. Mintis, kad žmonijos istorija, progresas ir evoliucija vystosi spirale, mus pasiekė iš žilos senovės ir visiems puikiai žinoma. Kai kuris nors faktorius baigia vystytis viena spiralės vija ir pereina į kitą, jis tuo pačiu pereina iš vieno plano į aukštesnį planą ir jame vėl turi praeiti tuos pačius etapus kaip ir anksčiau, bet jau naujomis sąlygomis, apibūdinančiomis šį aukštesnį planą, po to jis pereina į dar aukštesnį ir t. t. Jeigu dabar analizuosime vieno ir to paties noumeno būseną tam tikroje laiko atkarpoje, apsprendžiamoje viena spiralės vija ir judėjimo greičiu joje, tai mes iš tikrųjų analizuosime ne vieną, bet du fenomenus. Nes *laikas – tai žmogaus susikurta sąvoka. Pasaulyje jo nėra ir būti negali. Tai yra tik žmogaus suvokimo kategorija, o ne realiai egzistuojantis dalykas.* Praeitis, dabartis ir ateitis pasaulyje visiems laikams susiliejo į vieną akimirką ir todėl pasaulyje, kaip vienoje visumoje, yra viskas, bet mes suvokiame vieną jo pjūvį, judiname jį, o patį šio judėjimo procesą vadiname laiko tėkme¹². Laikydamas laiką iš tikrųjų egzistuojančiu dalyku, žmogus neišvengiamai daro grubią klaidą, atnešančią liūdnas pasekmes. Žmogus suvokia atskirus skirtingus savarankiškai egzistuojančius fenomenus kaip vienus ir tuo pačius. Judėdamas laike žmogus neišvengiamai sutinka vis kitus, naujus fenomenų kompleksus, bet pamiršdamas, kad su ankstesniais jie susiję tik analogijos dėsniumi, jis suvokia juos kaip susijusius tapatumo dėsniumi. Todėl būtina pasakyti, kad *žodžiu „fenomenas“ nuo šiol apibūdinsime tai, kas yra išbaigta, suformuota ir nejudru. Įvesdami laiko elementą pereisime nuo fenomeno pažinimo prie evoliucinių ir involiucinių fenomenų grandinių pažinimo.* Apibrėžę šias sąvokas matome, kad du*

¹² Pirmą kartą šią idėją išsakė Kantas, kuris laiką vadino tokia pačia subjektyvia mūsų suvokimo forma kaip ir erdvę. Pasak jo teorijos, mes patys sukuriame laiko sąvoką patogesniai mūsų pasaulio suvokimui priklausomai nuo mūsų suvokimo mechanizmo savybių. Šį požiūrį įtikinamai parėmė Einšteinas su reliatyvumo principu, akivaizdžiai parodęs visų mūsų įsivaizdavimų apie laiko prigimtį sąlyginumą. Jeigu sąvoka „vienu metu“ neturi jokios realios prasmės įvairių dinaminų sistemų atžvilgiu, ir laiko tęstinumų dydis funkciškai priklauso nuo sistemos judėjimo greičio, vadinasi, laikas nėra noumenali visatos kategorija, o pasireiškia tik kaip žmogaus sąmonės savybė, jos modusas, jos pažinimo įrankis. Visas šias doktrinas puikiai išplėtojo M. Aksionovas ir Hermanas Minkovskis.

fenomenai, atskirti vienas nuo kito ištisa laiko mastelį turinčios spiralės vija, yra tokiose pat sąlygose kaip ir daugelis bendro evoliucinio atvejo fenomenų, kuriam ir taikėme Analogijos dėsnį. Kitaip sakant, **Analogijos dėsnis taikytinas ir vienodai veikia tiek interpretuojamas grynai erdviškai, tiek įvedus papildomą laiko elementą.** Pastarasis – kaip papildomas, lengvai ir laisvai išeliminuojamas visada paprasta logine konstrukcija ir negali daryti jokios įtakos nei mūsų mąstymo technikai, nei mūsų loginių mąstymų eigai.

Antrasis priartėjimas prie Analogijos Dėsnio. Apie ryšius tarp dvinario narių

*Kiekviena mūsų stebima evoliucinė arba involiucinė fenomenų grandinė nubrėžia atitinkamą trajektoriją, kuria judėjo jas sukūręs noumenas. Atmesdami detales, būdingas tiems planams, kuriuose egzistuoja fenomenai, galime įsivaizduoti atitinkamą permanentinę bendrą visiems šiems fenomenams esmę, esančią aukščiausiu mūsų sąmonei pasiekiamu noumeno pjūviu. Šios esmės padėtį atskiruose planuose apsprendžia atitinkama geometrinė taškų vieta, vadinama *ašimi* arba *analogijos linija*, kuri savo paprasčiausiu pavidalu trimatėje erdvėje pasireiškia kaip paties paprasčiausio judėjimo trajektorija. Iš tikrųjų mes stebime šią ašį daug sudėtingesniu pavidalu. Paprasčiausias elementarus pavidalas įmanomas tik esant absoliučiai paties noumeno nepriklausomybei nuo panašių į jį ir pašalinus visas kliūtis, tiek aktyvias fenomenų atžvilgiu (nuo kitų panašių į juos), tiek ir pasyvas (nuo trinties poveikio, t. y. tų planų, kuriuose pasireiškia šie fenomenai, inercijos). Nepaprastas analogijos linijų sudėtingumas, o tuo pačiu vienos ir tos pačios grandinės atskirų narių tarpusavio santykių sudėtingumas sąlygoja tai, kad visiškai sąmoningai naudotis Analogijos dėsniu gali tik tas žmogus, kuris jau pasiekė aukštą išsivystymo lygį.*

Iš dvinarių teorijos žinoma, kad tai įmanoma pernešant suvokimo plokštumą ir transformuojant dvinarį į sistemą iš dviejų faktorių, vienodų ženklų, bet skirtingų dydžių, ir sudarančių du vieno ir to paties noumeno fenomenus, bet egzistuojančius skirtinguose planuose. Šiuo atveju, kaip jau žinome, Analogijos dėsnis pasireiškia pilna galia. Akivaizdu, kad *visatos reiškinių esmė negali priklausyti nuo mūsų mąstymo ir suvokimo technikos, nuo vienokių ar kitokių sąlyginių mąstymo metodų.*

Kitaip sakant, ar vieno ir to paties noumeno dviejų fenomenų sistemą įsivaizduosime susidedančią iš dviejų vienodo ženklų, bet skirtingų dydžių narių, arba atvirkščiai, iš dviejų vienodų dydžių, bet skirtingų ženklų narių, – jų tarpusavio santykiai nepakis, nes jie visiškai nepriklauso nuo mūsų mąstymo technikos ir egzistuoja patys savaime. Iš to galime suformuluoti dalinį dėsnį – antrąjį priartėjimą prie Analogijos dėsnio: **du lygių dydžių ir priešingų ženklų dvinario nariai tapatūs vienas kitam. Kai suvokimo plokštuma nutiesta taip, kad esant skirtingiems ženklams dvinario narių dydžiai nėra lygūs, tokiu daliniu atveju vienas dvinario narys tik analogiškas kitam.**

Harmonijos esmė yra pusiausvyra, o pusiausvyra remiasi priešybių analogija.

Elifas Levis

Iš tikrųjų mes turime: sistemos jėgos linijų ir įtakos linijų lygybę (tapatumą) daliniu atveju bei analogiją bendrinio atveju (lygybę tarpininkaujančioje plokštumoje) ir trajektorinį dvinario narių analogiškumą.

Trečiasis priartėjimas prie Analogijos Dėsnio. Apie ryšius tarp trinarių

Iš bendrosios trinarių teorijos žinoma, kad viena ir ta pati pora *Jod-He* išspinduliuoja begalinį daugį įvairių *Vau*, o kiekvienas iš jų savo tik jam vienam būdingame plane *He²* išspinduliuoja žemesnę porą *Jod¹-He¹*. Procesą, kurio metu dvinariai sukuria savo *Vau*, galime apibūdinti taip: *savaiminis jėgos šaltinis, kurį žmogaus sąmonė suvokia kaip savaiminius dinامينius dvinarius, sukuria begalinę grandinę savo Vau. Kiekvienas iš šių Vau, sąveikaudamas su Visuotiniu Pasyviu Pradu, sužadina jame harmoningas savybes, perveda jas iš galimybių pasaulio į realybių pasaulį, taip sukurdamas savybės veiksmų lauką ir areną, atsispindi jame ir tuo aktu įspraudžia savo atspindį atitinkamo fenomeno pavidalu. Pats toliau kelionę savo involiucine trajektorija tęsia jau kaip noumenas, o užbaigęs savo ciklą savaime pereina į noumenų pasaulį. Kiekvienas Vau, kaip ir kiekvienas fenomenas, pagal dvinarių dėsnį turi savo priešybę, o kadangi egzistuoja priešybė, tai pagal trinarių dėsnį turi egzistuoti ir jį atitinkantys bei jį sukūrę Jod ir He. Dabar jau galime apibūdinti trečią priartėjimą prie Analogijos dėsnio: **du fenomenai, sudarantys dvinarį ir***

analogiški vienas kitam, turi savus *Jod* ir *He*, kurie taip pat analogiški vienas kitam. Tai ir yra aukščiausias fizinio žmogaus sąmonei pasiekiamas priartėjimas prie Analogijos dėsnio.

Išvada. Bendra Analogijos dėsnio išraiška

Visą anksčiau išdėstytą tekstą galime susintetinti į vieną bendrą ir absoliutų žmogaus sąmonei Analogijos dėsnio apibrėžimą: **kiekvienuose dviejuose faktoriuose, kuriuos išspinduliuoja vienas ir tas pats noumenas, juos sudarančių elementų tarpusavio santykių ir įtakų sistemos analogiškos vienos kitoms. Vienas kitą abiejuose faktoriuose atitinkantys elementai susiję tarpusavyje tolydžiomis analogijos linijomis. Ši dalinė analogija išreiškiama tuo pačiu dėsniu ir taip iki begalybės. Kai šie du faktoriai yra dvinarėje priklausomybėje, tai jie atitinka pirmąjį atvejį, vadinasi, jie analogiški vienas kitam, bet tuo pačiu metu jie yra rezultatas ir pasekmė dviejų *Jod* ir *He* porų, kurios taip pat analogiškos vienos kitoms.** Tradicinė Analogijos dėsnio interpretacija visada pateikia šį jo pavidalą kaip dėsnį apie esamas analogijas tarp dviejų polinių trinarių. Šis dėsnis nuo seno vaizduojamas šešiakampe žvaigžde, Saliamono Antspaudu, Mistine Heksagrama, Saliamono Didžiojo Pantaklio priekine puse, Makrakosmo Ženklu.